

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **P. K.**
bytem

zastoupen: advokátem Mgr. Petrem Mikyskem
sídlem Boleslavská 2178/13, Praha 3
proti

žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne ze dne 11.3.2024, č. j. MHMP
486520/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 Prahy 4, zn. SZ P4/038306/23, ze dne 14.11.2023, jímž byla žalobci udělena pokuta 8 000,- Kč za spáchání přestupku

proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen zákon o přestupcích), kterého se dopustil dne 16. 1. 2023 propíchnutím pneumatik vozidla Audi A69, čímž způsobil škodu na majetku poškozeného o ve výši 7957,71 Kč, tedy úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci z takového majetku. Dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit náklady řízení a poškozenému náhradu škody.

2. Spáchání předmětného deliktního jednání bylo dle správních orgánů prokázáno nepřímými důkazy : porovnáním záznamu kamer prostorů poškozeného ze dne 12. 1. o pohybu žalobce v sídle poškozeného, kdy se domáhal po poškozeném zaplacení ceny za práci pro jeho dceru, a záznamu ze dne 16. 1., na kterém je maskovaná osoba, která propíchl pneumatiky vozidla; znaleckým posudkem znalcem z oboru forezní biomechanika; a nevěrohodností žalobce danou jeho tvrzením, že do prostor poškozeného se dne 12. 1. dostal tak, že vstupní čip našel před dveřmi prostor poškozeného, přestože dle evidenčního systému použití čipů byl v daný den a čas uplatněn čip jeho dcery, která však odmítala poškozenému vstupní čip vrátit s tím, že jej ztratila. Dle posudku jsou osoby na záznamu ze dne 12. 1. a 16. 1. stejně vysoké. Vzhledem k maskování, kvalitě kamerových záznamů, oblečení osob a jejich tělesné konstrukci se lze domnívat, že se jedná o tutéž osobu. Na základě kroků a stereotypu chůze nelze jednoznačně uvést, že se jedná o tutéž osobu, nicméně obě osoby se významně kývou do stran. Žalovaný přihlédl k posudku a sám konstatoval, že ze záznamu kamer je patrná shoda osob co do výšky, chůze i anatomie, stejně strižených vlasů, jejich odstínu, podobnosti bot (tvar, světlý svršek a tmavé podrážky). Dle žalovaného kvalifikovanému posouzení brání skutečnost, že záznam ze dne 16. 1. je černobílý z důvodu pořízení za tmy a také vzhledem k maskování osoby, nicméně lze laickým porovnáním dospět k závěru, že popsane shody zde jsou.
3. Žalobce namítá, že závěr správních orgánů o prokázání viny žalobce na základě nepřímých důkazů nemá oporu v provedeném dokazování. Správní orgán I. stupně, jehož rozhodnutí odvolací správní orgán aproboval jako správné, ve svém rozhodnutí uvedl, že znalecký posudek jednoznačně přisvědčil tomu, že pachatelem přestupku je žalobce. Nic takového ale ze znaleckého posudku neplyne. V odpovědi na otázky správního orgánu znalec pouze uvedl, že osoby záznamu kamer mají velmi podobnou tělesnou výšku a podobnou délku kroku, a že „se lze domnívat, že se jedná ve všech třech případech o tutéž osobu. Tedy sám znalec označil závěr o totožnosti osob zachycených na třech různých záznamech nikoliv za pravděpodobný, ale pouze za domnělý – tj. možný, ale nikoliv pravděpodobný. Ze znaleckého posudku plyne jen a pouze to, že pachatelem (propíchnutí pneumatik) je muž vysoký cca 171 cm, který se při chůzi kýve. V přestupkovém řízení, které je srovnatelné s řízením trestním (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gradinger proti Rakousku, č. 15963/90 ze dne 23. října 1995 či usnesení Nejvyššího soudu ČR č.j. 5 Tdo 166/2006), nelze konstatovat vinu konkrétní osoby na základě domněnek, ale pouze na základě té nejvyšší dosažitelné míry pravděpodobnosti. Podle nálezu Ústavního soud sp. zn. I. ÚS 323/23 platí, že pravidlo *in dubio pro reo*, které je základní zásadou (nejen) českého trestního (a tedy i přestupkového) procesu, „vychází z principu presumpce neviny, a vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; obsahem pravidla *in dubio pro reo* pak je, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout

ve prospěch obžalovaného“. Důvěryhodnosti napadeného rozhodnutí nepřispívá ani argumentace odvolacího správního orgánu kruhem – neuvěřil jednomu tvrzení obviněného (že našel klíče od kanceláře na zemi), a proto je nepravdivé i to druhé (že nepropíchl gumi).

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného o samotném přestupkovém jednání (tj. poškození pneumatik jejich propíchnutím) sice svědčí „jen“ nepřímé důkazy, neboť videozáznam zachycuje pachatele, jak se sklání k levé pneumatice vozidla poškozeného (propíchnutí pneumatik na záznamu zřetelné není), nicméně v kontextu s výpovědí poškozeného jako svědka, který popsal časovou osu (od příjezdu vozidla do areálu, kdy bylo bez poškození, přes spuštění alarmu vozidla až k příchodu k vozidlu, na kterém poškozený viděl propíchané pneumatiky), s vyhodnocením videozáznamu, na kterém se nikdo jiný než obviněný nenacházel, a to s nápadně podezřelým chováním u vozidla poškozeného, je vyloučeno, že by pneumatiky propíchl jiná osoba, než ta, která se nachází na videozáznamu. Jak je taktéž uvedeno v napadeném rozhodnutí, žalobce měl ke spáchání přestupku motiv (tj. jednání ze msty), neboť se předtím nepohodl s majitelem poškozené firmy stran neproplacených faktur jeho dceři. V tomto ohledu provedené nepřímé důkazy tvoří do té míry ucelený spojitý a na sebe navzájem navazující řetězec důkazů, že ve svém důsledku vylučují důvodnou pochybnost o vině žalobce ze spáchání předmětného přestupku. Žalobce nedůvodně napadá, že žalovaný věrohodnost jeho výpovědi, při které popřel spáchání skutku, zpochybnil v kontextu s jeho tvrzením, za jakých okolností našel klíče od kanceláře poškozeného na zemi.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
6. Není sporu o tom, že i pro přestupkové právo platí zásada *in dubio pro reo*, která vyžaduje, aby vina přestupce byla prokázána prostřednictvím přímých nebo řetězcem provázaných nepřímých důkazů. Přímé důkazy jsou takové, které přímo směřují k hlavní skutečnosti, resp. k vině nebo nevině obviněného, zatímco nepřímými důkazy se dokazuje vedlejší skutečnost, ze které lze usuzovat na skutečnost hlavní, popř. nepřímé důkazy slouží na doplnění důkazů přímých. Jinak řečeno, nepřímý důkaz, k tomu, aby byl použitelný ve vztahu k vině obviněného, potřebuje další, zprostředkující skutečnost. Nepřímými důkazy lze prokázat vinu stejně jako důkazy přímými, ovšem za podmínky, že vzájemně propojený, nepřerušovaný, resp. uzavřený řetězec těchto důkazů jinou alternativu, než vinu nepřipouští. Za této podmínky *ergo* soud může výrok o vině opřít jen o nepřímé důkazy (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. IV. ÚS 1098/15, body 42. a 43.).
7. Dle napadeného rozhodnutí bylo prokázáno videozáznamem deliktního jednání v komparaci s předchozím videozáznamem ze dne 12. 1. o vstupu žalobce do sídla poškozeného prokázáno přestupkové jednání žalobce. Soud se zcela ztotožňuje se žalovaným, že pouhým srovnáním záznamu vstupu žalobce do sídla poškozeného a záznamu deliktního jednání, ve kterém není vidět do obličeje pachatele, je nutné dojít k závěru, že se jedná o tutéž osobu, tedy o žalobce. A to se zřetelem k motivaci žalobce spočívající nátlaku na poškozeného uhradit dceři žalobce jí požadovanou částku ve spojení s nepravdivým tvrzením žalobce ve správním řízení, že vstoupil do sídla poškozeného s pomocí čipu, který našel u dveří.

8. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 12. 1. 2023 (čtvrtek) navštívil poškozeného z důvodu nezaplacení sjednané odměny pro jeho dceru, kdy jméno majitele poškozeného úmyslně urážlivě zkomolil na P. (správně S.) a vyzval jej příkazem k úhradě, po odmítnutí poškozeným se rozloučil slovy : „tak si popovídáme jinde a jinak“, při odchodu před ostatními zaměstnanci poškozeného uvedl : „Nechápu, jak si hajzl může objednat práci a pak nezaplatit lidem ! Že tady děláte u takovýho hajzla !“ Soud nezná okolnosti sporu mezi dcerou žalobce a poškozeným, ale zvukový záznam ze dne 12. 1. 2023 není projevem asertivity, ale skryté agrese. Žalobce nechtěl hledat s poškozeným řešení, ale zastrašit jej. Kromě zvukového záznamu pořízeného žalobcem, byl proveden jako důkaz také videozáznam z prostor sídla poškozeného, ve kterém je zaznamenán vstup a odchod žalobce tak, že je zcela zřetelná jeho postava, oblečení i styl chůze. Ze záznamu je patrné, že žalobce vstoupil do sídla poškozeného pomocí čipu, který měl u sebe v kapse. Nejdříve hodlal vstoupit do budovy bez použití klíčů, po zjištění uzavření dveří, vytáhl z kapsy vstupní čip, který bez zaváhání použil na vstupní zařízení cca metr od dveří. Z toho je patrné, že žalobce disponoval vstupním čipem a znal způsob jeho použití. Poškozený uvedl, že dcera žalobce mu odmítla vrátit čip od vstupu do budovy, ve kterém kromě poškozeného sídlí další firmy, a že dle sdělení servisní firmy byl v daný den 12. 1. 2023 i čas použit u vstupu čip dcery žalobce. Žalobce k tomu uvedl, že čip našel na zemi před vstupem do budovy. Dané ale neodpovídá záznamu vstupu žalobce, který zahrnuje celý jeho pohyb od vystoupení z auta po vstup do budovy. Ve spojení se sdělením servisní firmy o použití čipu dcery žalobce daného dne a času, má soud za to, že bylo prokázáno, že žalobce při vstupu do sídla poškozeného dne 12. 1. 2023 použil čip od své dcery, tedy lhal o nález čipu. Pachatel (přestupce) je oprávněn uvádět cokoli na svou obranu, není trestán za lži, ale soud (správní orgán) je povinen přihlédnout k věrohodnosti pachatele (přestupce) vyvěrající z prokázání nepravdivého tvrzení. Nevěrohodnost tak může být nepřímým důkazem o vině, nehledě k přihlédnutí při ukládání trestu.
9. Dne 16. 1. 2023 (pondělí) došlo k poškození vozidla majitele poškozeného propíchnutím pneumatik u jeho vozidla. Z videozáznamu pořízeného v noci je patrné, že pachatel čekal na příjezd vozidla poškozeného, neboť vozidlo přijelo v 17.03 hod a pachatel přistoupil k vozidlu 17:06 hod. a následně se spustil alarm vozidla. Pachatel si zakrýval obličej kapesníkem, záznam je z důvodu tmy černobílý, tudíž není vidět do obličeje pachatele.
10. Žalobcem měl motiv způsobit poškozenému škodu, je přítomna časová osa mezi jeho předchozí návštěvou v sídle poškozeného a spácháním přestupku, zároveň znal místo i vozidlo poškozeného (dcera žalobce pracovala pro poškozeného). Útok byl namířen na majitele poškozeného, na kterého pachatel čekal.
11. Správní orgán zadal vypracování znaleckého posudku u znalce se specializací forezní biomechanika, který provedl srovnání videozáznamu pohybu žalobce v areálu sídla poškozeného a videozáznamu o pohybu pachatele ve shodném areálu. Dle posudku osoby na záznamu ze dne 12. 1. a osoba ze dne 16. 1. mají shodnou výšku, obdobnou chůzi, při které se shodně významně kývou do stran; chůze žalobce ze dne 12. 1. je rychlejší než chůze osoby ze dne 16. 1. Znalec konstatoval, že osoba ze dne 16. 1. tělesnou konstitucí odpovídá žalobci, lze se domnívat, že jde o totožné osoby. Správní orgány k tomu doplnily vlastní úvahu, že identifikace žalobce na záznamu ze dne 16. 1. je prokázána nejen shodou výškou, stylem chůze a anatomií, ale také stejným střihem

vlasů, odstínem vlasů, podobných bot (tvar, světlý svršek a tmavá podrážka). Kvalifikovanému posouzení sice dle žalovaného brání skutečnost, že záznam ze dne 16. 1. 2023 je v černo-bílých odstínech (pořízen za tmy) a maskováním osoby, ale i tak lze laickým porovnáním záznamů dospět k závěru o shodě osob.

12. Soud má za to, že zadání znaleckého posudku bylo nadbytečné, neboť shoda osob na záznamu ze dne 12. 1. a 16. 1. je jednoznačná, tudíž i na záznamu ze dne 16. 1. je žalobce. Nejde jen o srovnání tělesné konstituce (výška, postava, vlasy), obdobné obuvi, ale dle soudu zejména o styl chůze. Pro chůzi žalobce je typické napadání na pravou nohu zjevně z důvodu rozdílné délky dolních končetin nebo ortopedických obtíží. Osoba na záznamu ze dne 16. 1. má sice pomalejší chůzi, ale to odpovídá odlišné situaci dne 12. 1. a 16. 1. Dne 12. 1. šel žalobce k poškozenému „to vytmavit“ a dne 16. 1. si byl jistě vědom toho, že jeho jednání je už za hranou, tudíž byla namíste jeho určitá ostražitost, tedy i pomalejší chůze. Soud má za to, že styl chůze je signifikantním znakem většiny osob. Pokud osoba má určité odchylky od chůze, může být rozeznatelná již jen dle stylu chůze, natož pokud se shoduje i konstituce těla, případně oděv. Což je případ žalobce. Jeho chůze vykazuje odlišnosti od běžné chůze, tudíž je velmi rozeznatelný již dle chůze, natož pokud je dána shoda i jeho tělesné konstituce a části oblečení. Soud má za to, že spáchání přestupku bylo žalobci bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, a to přímými důkazy – srovnáním záznamu ze dne 12. a 16. 1., dále i nepřímými důkazy spočívající v motivu žalobce, časové souvislosti mezi prvotním konfliktem a spácháním přestupku a prokázané nevěrohodnosti žalobce. Z textu žaloby lze dovodit, že žalobce zpochybňuje, že ze záznamu ze dne 16. 1. je patrné propíchnutí pneumatik vozidla. Samotné propíchnutí pneumatiky sice na záznamu ze dne 16. 1. explicitně vidět není, ale je seznatelné, že vozidlo poškozeného přijelo v 17.03 hod, v 17.06 hod přichází k levé straně vozidla zamaskovaná osoba, aby nejdříve obhlédla situaci, na podruhé se již sehne ke kolům vozidla, po jejím odchodu od vozidla se spustí alarm vozidla. Poškozený téhož dne v 19.54 hod. podal u PČR oznámení a při ohledání byla policií vyhotovena dokumentace o poškození levých pneumatik vozidla. Ze záznamu sice není vidět, jak maskovaná osoba propichuje pneumatiky, ale propíchnuty byly, přitom alarm vozidla se spustil zjevně po jejich propíchnutí zrovna v okamžiku, kdy od vozidla odcházela maskovaná osoba. Jakákoliv relativizace prokázání propíchnutí pneumatik maskovanou osobou je nepřipustně účelová. Ostatně samotná skutečnost, že někdo má potřebu se maskovat, je dostatečně vypovídající o záměrech takové osoby. Soud dále poukazuje na okolnost, že již 13.1. 2023 poškozený podal oznámení na PČR nejen z důvodu chování žalobce dne 12. 1., ale i z důvodu nálezů ocelového trnu u vozidla, což byla zjevně okolnost, která jej vedla k podání oznámení, neboť jak následně bylo prokázáno, žalobce konflikt eskaloval propíchnutím pneumatik.
13. S ohledem na výše uvedené soud žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci nebyla úspěšná a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. 5. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce